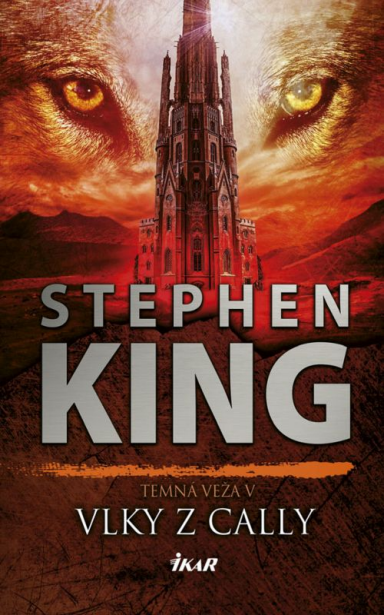

STEPHEN KING

TEMNÁ VEŽA V
VLKY Z CALLY

IKAR

Stephen King
WOLVES OF THE CALLA
THE DARK TOWER V

Copyright © 2003 by Stephen King
Translation © 2019 by Michal Jedinák
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Wolves of the Calla* (Pocket Books,
a division of Simon & Schuster Inc., New York 2003)
preložil Michal Jedinák.
Redigovala Antónia Revajová.
Korigovala Jana Rovenská.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1454. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6879-1

*Túto knihu venujem Frankovi Mullerovi,
ktorý počuje hlasy v mojej hlave.*

Posledné zhrnutie

Vlky z Cally je piaty diel rozsiahlejšieho príbehu, ktorý sa inšpiroval naratívnu básňou Roberta Browninga *Childe Roland to the Dark Tower Came* (Junák Roland k Temnej veži prišiel). Šiesty, *Pieseň o Susannah*, vyjde ešte pred koncom tohto roka.

Prvý diel s názvom *Pistoľník* hovorí o tom, ako Roland z Gileadu prenasleduje a napokon dosiahne Waltera, muža v čiernom, ktorý sa falošne vydával za priateľa Rolandovho otca, hoci v skutočnosti slúžil karmínovému kráľovi zo vzdialeného Krajsveta. Dolapenie napoly ľudského Waltera je pre Rolanda prvý krok na ceste k Temnej veži. Dúfa, že sa mu pri nej podarí zastaviť alebo dokonca zvrátiť čoraz rýchlejšie postupujúcu skazu Stredsveta. Podtitul *Pistoľníka* je POKRAČOVANIE.

Keď Rolanda prvý raz stretávame, je posadnutý Vežou, ktorá je čosi ako jeho svätý grál a jediný dôvod, prečo žije. Dozvedáme sa, že Marten ho ešte ako chlapca chcel v hanbe poslať na západ a zmiesť z dosky veľkej hry. Roland však Martenove plány zmaril najmä vďaka dobre zvolenej zbrani pri skúške dospelosti.

Rolandov otec Steven Deschain posla syna a jeho dvoch priateľov (Cuthberta Allgooda a Alaina Johnsa) do prímorského barónstva Mejis. Chlapcov chce predovšetkým od-

pratať z Walterovho dosahu. Roland stretáva Susan Delgadvú, ktorá sa dostala do konfliktu s bosorkou, a zaľúbi sa do nej. Rhea z Cöos žiarli na krásu dievčaťa a treba sa pred ňou mať na pozore, lebo dostala do rúk jednu zo sklených gúľ, ktoré sú známe ako oblúky dúhy... alebo čarodejníkove sklá. Dokopy je ich trinásť, pričom najmocnejšia a najnebezpečnejšia je čierna Trinástka. Roland s priateľmi prežijú v Mejise veľa dobrodružstiev, a hoci z barónstva uniknú živí (aj s ružovým oblúkom dúhy), Susan Delgadvú, rozkošné dievča v okne, miestni ľudia upália na hranici. Tento príbeh je obsahom štvrtého dielu s názvom *Čarodejník a sklo*. Podtitul knihy je ÚCTA.

Pri čítaní príbehov, ktoré súvisia s Vežou, zisťujeme, že pištoľníkov svet je s naším hlboko a desivo prepojený. O spojení sa prvý raz dozvedáme, keď Jake, chlapec, ktorý žije v New Yorku v roku 1977, mnoho rokov po smrti Susan Delgadovej stretáva v púšti na dostavníkovej zastávke Rolanda. Medzi Rolandovým a naším svetom sa dá prechádzať viacerými dverami. Jedny predstavuje smrť – práve takto Jake prvý raz prenikne do Stredsveta po tom, čo ho na Forty-third Street zrazí auto. Za jeho volantom sedel muž menom Enrico Balazar a chlapca mu pod kolesá sotil sociopatický zločinec Jack Mort, Walterov zástupca na newyorskej úrovni Temnej veže.

Skôr ako Jake s Rolandom dostihnú Waltera, Jake opäť zomiera, tentoraz preto, lebo pištoľník, ktorý stojí pred bolestivou voľbou medzi svojím symbolickým synom a Temnou vežou, sa rozhodne pre Vežu. Jakove posledné slová pred pádom do priepasti znejú: „Chodte teda. Existujú aj iné svety ako tieto.“

K záverečnej konfrontácii medzi Rolandom a Walterom príde neďaleko Západného mora. Počas dlhej nočnej dišputy muž v čiernom vyloží Rolandovi budúcnosť pomocou zvláštneho balíčka tarotových kariet. Do pištoľníkovej po-

zornosti sa dostanú predovšetkým tri karty – väzeň, dáma z tieňov a smrť („ale nie pre teba, pištoľník“).

Druhý diel s názvom *Osudová trojka* a s podtitulom OBNOVA sa začína na okraji Západného mora nedlho po tom, čo sa Roland po skončení stretnutia s Walterom zobudí. Na vyčerpaného pištoľníka zaútočí masa mäsožravých „homárností“, a skôr ako im unikne, vážne ho porania a pripravia o prvé dva prsty na pravej ruke. Okrem toho má v tele ich jed po uhryznutí, a keď pokračuje v ceste po pobreží Západného mora na sever, ochorie a takmer zomrie.

Na pláži nájde troje samostatne stojacích dverí. Každé sa otvárajú do nášho New Yorku v troch rozličných obdobiach. Z roku 1987 pritiahne väžňa heroínu Eddieho Deana. Z roku 1964 zasa privedie Odettu Susannah Holmesovú, ktorá prišla o dolnú časť nôh, keď ju sociopat Jack Mort sotil pod prichádzajúci vlak metra. Odetta je dáma z tieňov, lebo v hlave sa jej ukrýva zlomyseľná druhá osobnosť. Keď pištoľník vtiahne do Stredsveta utajenú Dettu Walkerovú, prešibaná žena plná nenávisti sa rozhodne, že Rolanda aj Eddieho zabije.

Roland uvažuje, že troch vyvolených získal aj napriek tomu, že do svojho sveta pritiahol iba Eddieho a Odettu, pretože žena má v sebe dve osobnosti, no len čo sa Odetta s Dettou spoja do Susannah (z veľkej časti vďaka láske a odvahe Eddieho Deana), pištoľník pochopí, že to tak nie je. A ešte jedným si je istý: trápia ho myšlienky na Jaka, chlapca, ktorý pred smrťou spomínal iné svety.

Pustatiny s podtitulom SPÁSA sa začínajú paradoxom: pre Rolanda je Jake zároveň živý aj mŕtvy. A Jaka Chambersa privádza v New Yorku koncom sedemdesiatych rokov do šialenstva tá istá otázka: Živý, alebo mŕtvy? Ktoré z toho je? Po tom, čo zabijú obrovského medveda menom Mir (podľa starých ľudí, ktorí zo strachu pred ním opustili les) alebo Shardik (podľa Veľkých predkov, ktorí ho zostrojili), sa Roland, Eddie

a Susannah vracajú po stopách zvierata, až kým neobjavia cestu lúča od Shardika k Maturinovi, teda od medveďa ku korytnačke. Lúčov bolo voľakedy šesť a spájali dvanásť portálov, ktoré vyznačujú okraj Stredsveta. V mieste, kde sa lúče pretínajú, uprostred Rolandovho sveta (a azda aj všetkých ostatných), stojí Temná veža – uzol priestoru a času.

Eddie a Susannah už nie sú v Rolandovom svete väzňami. Po tom, čo sa do seba zamilujú a sú na najlepšej ceste stať sa ďalšími pištoľníkmi, naplno sa zúčastňujú výpravy a dobrovoľne Rolanda, posledného *seppe-sai* (predavača smrti), nasledujú po Shardikovej ceste k Maturinovi.

V rozprávajúcom kruhu neďaleko medvedieho portálu sa im podarí zaplátať čas a ukončiť paradox a napokon priťahnu do pištoľníkovho sveta skutočného tretieho vyvoleného. Jake po druhý raz vstúpi do Stredsveta po završení nebezpečného rituálu, pri ktorom si všetci štyria – Jake, Eddie, Susannah aj Roland – spomenú na tváre svojich otcov a počínajú si so ctou. Štvorica sa onedlho zmení na päťicu, lebo Jake sa spriatelí s billy-brumbom. Brumbovia, ktorí vyzerajú ako kríženci jazveca, medvedíka čistotného a psa, majú obmedzený dar reči. Jake dá svojmu novému priateľovi meno Rát.

Cesta pútnikov ich vedie do Ludu, mesta v rozklade, v ktorom zdegenerované zvyšky dvoch starých frakcií dodnes pokračujú v odvekej rivalite. Ešte pred príchodom do Ludu však prejdú cez mestečko Brod, obývané nevelkou komunitou starých ľudí. V Rolandovi spoznajú pozostatok starého sveta, skôr ako postúpil, a uctia si ho aj s novými spoločníkmi. Starci im porozprávajú o jednokoľajovom vlaku, ktorý možno ešte vždy jazdí z Ludu do pustatín, po ceste lúča k Temnej veži.

Jaka tá správa vystraší, ale nie je veľmi prekvapený, lebo pred tým, ako ho vytiahli z New Yorku, získal od majiteľa kníhkupectva, muža s pozoruhodným menom Calvin Tower, dve knihy. Prvá je kniha hádaniek s vytrhnutými odpoveďami. Druhá, *Šu-šu, vláčik Karolko*, je detská knižka s tem-

nými ozvenami Stredsveta. Napríklad slovo *kar* vo vznešenej reči, ktorou sa Roland ako dieťa v Gileade učil rozprávať, znamená smrť.

Teta Talitha, hlava spoločenstva v Brode, zavesí Rolandovi na krk strieborný krížik a cestovatelia pokračujú vo svojej púti. Pri prechode po polorozpadnutom moste ponad rieku Send Jaka unesie zomierajúci (a veľmi nebezpečný) štvanec menom Krvavec. Mladého zajatca odvedie do podzemia za posledným vodcom šedivcov Tiktakom.

Zatiaľ čo Roland s Rátom sa vyberú za Jakom, Eddie a Susannah nájdu Ludskú kolísku, v ktorej sa prebudí Jednotka Blaine. Blaine je posledný nadzemný nástroj rozsiahleho počítačového systému, ktorý je ukrytý pod mestom, a zaujíma ho už iba jediné: hádanky. Prisľúbi cestovateľom, že ich odvezie na konečnú jednokoľajovej železnice, ale iba pod podmienkou, že vylúšia jeho hádanku. V opačnom prípade sa ich cesta skončí smrťou: *stromom charyou*.

Roland zachráni Jaka a Tiktaka nechávajú zomrieť... ibaže Andrew Quick nie je naozaj mŕtvy. Napoly oslepeného a s odpornou ranou na tvári sa ho ujme muž, ktorý si hovorí Richard Fannin. Predstaví sa však aj ako nestarnúci cudzinec, teda démon, pred ktorým Rolanda varoval Walter.

Pútnici pokračujú v ceste a odchádzajú zo zomierajúceho mesta Lud, tentoraz sa vezú v jednokoľajovom vlaku. Fakt, že Blainov skutočný mozog sa nachádza v počítačoch, od ktorých sa čoraz väčší vzdávajú a ktoré bežia v podzemí mesta, čo sa iba nedávno zmenilo na bitúnok, nebude, pravdaže, vôbec dôležitý, ak sa Ružová strela v rýchlosti vyše tisíc kilometrov za hodinu niekde na trati vykoľají. Ak chcú prežiť, musia Blainovi položiť otázku, ktorú počítač nedokáže zodpovedať.

Na začiatku *Čarodejníka a skla* Eddie takúto otázku naozaj vymyslí a zničí Blaina jedinečnou ľudskou zbraňou – nelogickosťou. Jednokoľajka zastane vo verzii kansaského mesta Topeka, vyľudneného chorobou, ktorá dostala označenie „su-

perchrípka“. Len čo sa hrdinovia opäť vydajú na cestu lúča (tentoraz po apokalyptickej podobe medzisťahov diaľnice číslo 70), vidia znepokojujúce nápisy. NECH ŽIJE KARMÍ-NOVÝ KRÁĽ, hlása jeden. POZOR NA KRÁČAJÚCEHO CHLAPÍKA, varuje iný. Pozorní čitatelia vedia, že kráčajúci chlapík má meno veľmi podobné Richardovi Fanninovi.

Po tom, čo Roland svojim priateľom rozpovie príbeh o Susan Delgadovej, prídu k palácu zo strieborného skla, ktorý stojí na ceste I-70 a neuveriteľne sa podobá na palác, ktorý hľadala Dorotka Galová v *Čarodejníkovi z krajiny Oz*. V trónnej sieni veľkého hradu však nestretnú veľkého a strašného Oza, ale posledného utečenca z mesta Lud – Tiktaka. Po Tiktakovej smrti sa im ukáže skutočný čarodejník, Rolandov dávny nepriateľ Marten Broadcloak, ktorého v niektorých svetoch poznajú pod menom Randall Flagg a v iných Richard Fannin či John Farson (dobrý muž). Rolandovi s priateľmi sa príznak, ktorý ich naposledy vystríhal, aby sa vzdali púte k Veži, nepodarí zabiť („Ten šesťstranový revolver ti bude nanič, ako iste vieš,“ povedal pištoľníkovi. „Proti mne je bezmocný. Iba čo zlyhá, Roland, starý kamarát.“), ale dokážu ho aspoň zahnať.

Po záverečnej ceste do čarodejníkovho skla a poslednom strašnom odhalení – Roland z Gileadu zabil vlastnú matku, lebo si ju pomýlil s bosorkou menom Rhea –, sa pútnici znova ocitajú v Stredsvete a na ceste lúča. Opäť pokračujú vo svojej výprave, a práve tu ich nachádzame na prvých stranách *Vlkov z Cally*.

Toto zhrnutie ani zďaleka nepribližuje celý obsah prvých štyroch kníh z cyklu o Temnej veži. Ak ste ich ešte nečítali, dôrazne vás nabádam, aby ste túto zatiaľ odložili. Každá kniha totiž tvorí iba jednu časť dlhého príbehu a lepšie urobíte, ak sa do čítania pustíte od začiatku, nie od prostriedka.

Stephen King
15. apríla 2003

My rozdávame olovo, pane.

STEVE MCQUEEN

vo filme *Sedem statočných*

Najskôr sa usmieva, potom klame. A nakoniec sa strieľa.

ROLAND DESCHAIN z Gileadu

Krv, čo farbí tvoje vnútro,
aj mne žily zmočí,
pri pohľade do zrkadla
vidím tvoje oči.

Podávam ti svoju ruku,
je teplá, nie krutá,
spolu unikneme putám,
chlapče túlavý.

RODNEY CROWELL

ODPOR

PROLÓG

Roona

1

Tian bol požehnaný (hoci toto slovo by použilo iba málo farmárov) tromi pozemkami: Pole pri rieke, na ktorom jeho rodina odnepamäti pestuje ryžu, Pole pri ceste, kde *ka-*-Jaffordsovci celé generácie pestujú ostrý koreň, tekvicu a kukuricu, a Sukin syn, nevďačný kus zeme, ktorý produkoval najmä skaly, mozole a zmarené nádeje. Tian nie je prvý Jaffords, čo sa s dvadsiatimi akrami za domom rozhodol niečo podniknúť; jeho inak dokonale príčetný dedo veril, že na pozemku sa nachádza zlato. Tianova mamka bola rovnako urputne presvedčená, že na ňom porastie veľmi vzácne korenie porin. Tian sa pre zmenu upol na madrigal. Pravdaže, na Sukinom synovi bude rásť madrigal. Musí! Tian získal tisíc semien (a nestáli ho málo), ktoré teraz ukrýva pod dlážkou v spálni. Pred tým, ako ich budúci rok zaseje, mu zostávalo už iba zorať zem. Lenže to sa ľahšie povie, ako urobiť.

Klan Jaffordsovcov bol požehnaný dobytkom, vrátane troch mulov, lenže iba blázon by skúšal zapriať muly do roboty na Sukinom synovi. Nešťastné zviera, na ktoré by táto úloha pripadla, by pravdepodobne už na poludnie prvého dňa ležalo so zlomenou nohou alebo by zomrelo na poštípkanie. Druhý osud pred rokmi takmer postihol jedného z Tianových strýkov. Domov dobehol s krikom, akoby

ho z kože drali, a za ním letel roj obrovských zmutovaných ôs so žihadlami ako kince.

Hniezdo našli (presnejšie, našiel ho Andy, ktorého osy, hocijako veľké, netrápili) a spálili ho kerozínom, ale mohli tam byť ďalšie. V zemi boli diery – hromada dier – a diery sa spáliť nedajú, všakáno? Nie. Sukin syn sa nachádzal na mieste, ktorému starí ľudia hovorili „voľná zem“. Dier bolo takmer toľko čo skál, a navyše tam zívala najmenej jedna jaskyňa, z ktorej vychádzali závaný odporného, hnilobného vzduchu. Ktohovie aké mátohy či rozprávajúci démoni by mohli číhať v jej tmavom hrdle?

A najhoršie diery neboli tam, kde ich človek (alebo mul) mohol vidieť. Ani náhodou, nech vám to ani nenapadne. Lámače nôh sa zakaždým ukrývali v nevinne vyzerajúcich chumáčoch buriny a vysokej trávy. Len čo do nich mul stúpil, ozvalo sa nepríjemné prasknutie, ako keď sa zlomí konár, a úbohé zviera vzápätí ležalo na zemi, cerilo zuby, gúľalo očami a vysielalo k oblohe zmučené hĺkanie. Až kým ho človek nezbavil utrpenia. Lenže dobytok – a nemusel byť ani z čistého plemena – bol v Calle Bryn Sturgis veľmi vzácny.

Tian preto do pluhu zapriahol svoju sestru. Prečo by ju nevyužil? Tia bola *roona*, sotva bola teda dobrá na niečo iné. Bolo to veľké dievča – *roony* často vyrástli do mohutných rozmerov – a ochotne robilo, čo mu povedal, nech ho Človek Ježiš miluje. Dedo jej vyrobil Ježišov stromček, ktorému hovoril *kruzifix*, a Tia ho so sebou všade nosila. Aj teraz sa jej pri ťahaní hompáľal na krku a narážal o spotenú kožu.

Na pleciach mala pripevnený postroj zo surovej kože. Za ňou kráčal Tian, striedavo pomocou držiadiel z hrabového dreva navádzal pluh a pomocou oprát sestru, a keď sa pluh priveľmi ponoril do zeme a hrozilo, že sa zasekne, so stonaním ním mykol a zatlačil. Hoci bol koniec plnej zeme, na Sukinom synovi vládla horúčava ako uprostred leta. Tiine montérky boli tmavé a vlhké a lepili sa jej na svalnaté steh-

ná. Vždy, keď Tian hodil hlavou, aby mu vlasy nepadali do očí, odfrkoval z nich pot.

„Hota, ty mrcha!“ zvolal. „Hentam je pluholam, čo si slepá?“

Ani slepá, ani hluchá. Iba *roona*. Prudko zabrala doľava. Tiana za ňou hodilo dopredu, krkom mu myklo, div si ho nezlomil, a na ďalšej skale, ktorú nezbadal a ktorej sa pluh ako zázrakom vyhol, si odrel kožu na píšťale. Len čo na členku pocítil pramienok teplej krvi, napadlo mu (nie prvý raz), čo za šialenstvo to sem Jaffordsovcov stále ťahá. Hlboko v srdci bol presvedčený, že madrigalu nevyrastie o nič viac ako predtým porinu. Ale zato by sa tu dala pestovať diablova tráva, veru hej, keby sa mu zachcelo, to svinstvo by zakvitlo na celých dvadsiatich akroch. Najdôležitejšie bolo zbaviť sa jej, čo bola prvá úloha na novú zem. Tráva...

Pluh myklo doprava a vzápätí dopredu a Tianovi len-len že neodtrhlo ruky. „Přř!“ zvolal. „Pomaly, dievča! Ak mi vydrapíš ruky, nové mi nenarastú!“

Tia obrátila širokú, spotenú a prázdnu tvár k oblohe s nízko visiacimi oblakmi a zahíkala. Človek Ježiš, ešte aj zvuky vydáva ako somár! Bol to však ľudský smiech. Tian si nevedel pomôcť, občas mu vrtalo v hlave, či ten smiech niečo znamená. Rozumie niečomu z toho, čo jej hovorí, alebo reaguje iba na tón hlasu? Rozumejú *roony* niečomu...

„Dobrý deň, *sai*,“ ozval sa za ním mocný a takmer monotónny hlas. Jeho majiteľ si nevšímal Tianov výkrik prekvapenia. „Prijemné dni na zemi, a nech sú dlhé. Vrátil som sa z dlhšej cesty a som vám k službám.“

Tian sa zvrtol – stál tam Andy v celej svojej výš dvojmetrovej výške – a vzápätí sa bezmála rozťahol na zemi, lebo jeho sestra urobila ďalší dlhý krok vpred. Opraty mu vyleteli z rúk a so zreteľným plesnutím sa mu omotali okolo krku. Tia si nevšimla, čo mu hrozí, a urobila ešte jeden mohutný krok. Opraty Tianovi priškrtili vzduch. Dávivo zachrčal

a šmátral po remeňoch. Andy sa na to díval so svojím zvyčajným širokým, bezvýrazným úsmevom.

Tia opäť zabrala a strhla Tiana z nôh. Pristál na skale, bolestivo sa mu zaryla doprostred zadku, ale aspoň opäť dýchal. Prinajmenšom na okamih. Prekliate nešťastné pole! Vždy také bolo a vždy bude!

Tian schmatol kožený remeň skôr, ako sa mu znova omotal okolo krku, a zreval: „Stoj, suka! Hamuj, ak nechceš, aby som ti odkrútil tie veľké a zbytočné cecky!“

Tia pribrzdila, aby sa mohla obzrieť, čo sa vzadu robí. Širšie sa usmiala. Zdvihla svalnatú ruku – ligotala sa potom – a namierila prst. „Andy!“ zvolala. „Andy prišiel!“

„Nie som slepý,“ odsekol Tian, zdvihol sa zo zeme a šúchal si zadok. Krváca aj z neho? Človek Ježiš, niečo mu hovorilo, že áno.

„Dobrý deň, *sai*,“ Andy pozdravil Tiu a tromi kovovými prstami si tri razy poklopal po krku. „Dlhé dni a príjemné noci.“

Hoci Tia počula zvyčajnú odpoveď – *Bodaj by sa ti ušlo dvakrát toľko* – tisíc, ba aj viac ráz, iba znova zdvihla tú svoju širokú, hlúpu tvár k oblohe a zahíkala oslím smiechom. Tian na vlastné prekvapenie pocítil bolestivé bodnutie – nie v rukách, hrdle či v narazenom zadku, ale v srdci. Matne si ju pamätal ako malé dievčatko: rozkošné, rýchle ako vážka a neuveriteľne bystré. Lenže potom...

Skôr ako dokončil myšlienku, zmocnila sa ho neblahá predtucha. Stiahlo mu žalúdok. *Pravdaže ma tá správa zastihne tu. Na bohom zabudnutom poli, kde sa nedarí ničomu okrem nešťastia. Je čas, však? Najvyšší čas.*

„Andy,“ oslovil robota.

„Áno!“ Andy sa usmial. „Andy, váš priateľ! Vrátil som sa z dlhšej cesty a som vám k službám. Chcete si vypočuť horoskop, *sai* Tian? Prišla plná zem. Mesiac je červený, v Stredsvete sa mu hovorí mesiac lovkyne. Navštívi vás priateľ!

Obchodu sa bude dariť! Dostanete dva nápady, jeden dobrý a jeden zlý...”

„Zlý nápad bol prísť sem orať,“ odvetil Tian. „Vykašli sa na môj poondený horoskop, Andy. Prečo si tu?“

Andy sa pravdepodobne nevedel usmievať znepokojene – bol predsa robot, posledný v Calle Bryn Sturgis, ba aj na kilometre a kolesá ďaleko –, lenže na Tiana tak napriek tomu pôsobil. Robot vyzeral ako detská paličková kresba dospelého človeka. Bol neskutočne vysoký a chudý. Ruky a nohy sa mu striebisto ligotali. Namiesto hlavy mal sud z nehrdzavejúcej ocele s elektrickými očami. Valcovité telo bolo zlaté. Uprostred, na mieste, kde by mal človek hrud', bol vyrazený nápis:

SEVERNÁ CENTRÁLNA POZITRONIKA,
SPOL. S R. O.
V SPOLUPRÁCI S LAMERK INDUSTRIES
PREDSTAVUJE

ANDYHO

Typ: POSOL (veľa iných funkcií)
Sériové číslo # DNF-44821-V-63

Prečo alebo ako komický stroj prežil, keď všetci ostatní roboti pred mnohými generáciami zmizli, Tian nevedel a ani ho to nezaujímalo. V Calle sa dal vidieť prakticky všade (za jej hranice sa neodvažoval), pochodoval na nemožne tenkých strieborných nohách, kade chodil, tam sa obzeral, a pri ukladaní (alebo mazaní – ktovie?) informácií si občas sám pre seba ticho cvakal. Spieval piesne a šíril klebety a chýry z jedného konca mesta na druhý. Robotický posol